

Sygn. akt I CSK 2850/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa E. D.

przeciwko B. D.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym 21 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z 16 listopada 2021 r., sygn. akt II Ca 678/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od B. D. na rzecz E. D. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany B. D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu, oddalającego apelację pozwanego w sprawie z powództwa E. D. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Podniósł przy tym, że Sąd drugiej instancji w sposób kwalifikowany naruszył art. 898 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, „skutkujące nieprawidłowym uznaniem, że pozwany dopuścił się rażącej niewdzięczności względem powódki, bez jednoczesnego przeprowadzenia jakichkolwiek ustaleń faktycznych co do naganego zachowania samej powódki,

będącej darczyńcą, pomimo zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu szeregu dowodów potwierdzających niewłaściwe zachowania darczyńcy, budzące wątpliwości co do jej stanu psychicznego, finalnie doprowadzając do ferowania wyroku całkowicie wadliwego, bo sprowadzającego się do zastosowania przepisów prawa materialnego w oparciu o rażąco niedostatecznie ustalony stan faktyczny”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Przytoczone na wstępie *in extenso* stanowisko pozwanego, wyczerpujące argumentację zawartą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie świadczy o oczywistej zasadności skargi w opisanym wyżej rozumieniu.

Jedyny przepis wskazany w ramach podstaw skargi, to jest art. 898 § 1 k.c., nie koresponduje z dostrzeganymi przez skarżącego przyczynami oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Pozwany wskazuje bowiem, że w sprawie nie poczyniono ustaleń faktycznych co do nagannego zachowania powódki (darczyńcy), tymczasem na podstawie zebranego materiału można było ustalić dalsze, określone fakty, które w innym świetle ukazałyby postępowanie pozwanego

i mogłyby być poddane ocenie pod kątem dopuszczenia się rażącej niewdzięczności względem powódki.

Ta argumentacja nie mogła jednak być skuteczna, po pierwsze, z tej przyczyny, że wywody skarżącego, mające świadczyć o oczywistej zasadności skargi, nie pozostają w związku z podstawami skargi. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą wyłącznie naruszenia prawa materialnego, wobec czego dostrzeganie wadliwości zaskarżonego orzeczenia w braku (niepoczynieniu) ustaleń, w sposób oczywisty odnoszące się do kwestii procesowych, nie mogą przekonać o wystąpieniu w sprawie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Po drugie, w postępowaniu ze skargi kasacyjnej ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i nie mogą być kwestionowane przez stronę (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wynikająca z motywów wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sugestia, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego można było ustalić określone fakty, nie może mieć zatem znaczenia na obecnym etapie postępowania. W konsekwencji nie sposób przyjąć, by zaskarżony wyrok naruszał art. 898 § 1 k.c. w stopniu świadczącym o wystąpieniu w sprawie przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[as]

I.n